

מתגלגל על האבנים ומזמזם, כאילו כל  
העיירה שלנו מזמזמת. הנחל שלנו לא  
קופא אף פעם, גם לא בחורף, וכל  
הזמן שטים בו סירות ניר צבעוניות.  
שטו בשמחה, סירות!

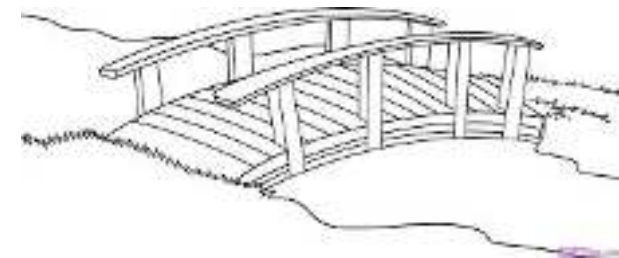


אני גר לא רחוק מהנחל סוסיסקה בבית  
קטן תחת גג מחודד.  
הרחוב שלי נקרא "תל ההטעיה". ומדוע  
הוא נקרא כך?  
אהא! זה סיפור מעניין. תקשיבו:  
בעיירה ז'ור-ז'ור חי פעם תיקן משופם.

## מעשה בתיקן

ג. באלל

לעיירה שלנו קוראים ז'ור-ז'ור. שם אני  
חי וגם החברים שלי. רחובות העיירה  
צרים ובקיץ צומח בהם דשא, בתוך  
הדשא מקפצים חרגולים, חיפושיות  
ותיקנים מסתובבים בעניינים שלהם,  
ופרפרים מתעופפים מפרח לפרח. כל  
אלה תושבי העיירה שלנו. לכל אלה  
מקום בעיירה שלנו.



דרך העיירה עובר נחל סוסיסקה שלא  
משתתק לרגע, לא ביום ולא בלילה והוא

דין-דון!" היה מעורר את התיקן. התיקן היה קם ויוצא מהבית. שעה אחת הוא הלך אל הגשר שעל הנחל סוסיסקה. שעה אחת הוא רחץ את השפם שלו בנחל. שעה אחת היה חוזר הביתה.

ובדרך חזרה תמיד חיכתה לו נמלה קטנה בעלת שפם קצרצר. היא במיוחד באה לדרך הזו כדי לברך את התיקן ולהביט על השפם הארוך והנהדר שלו, כשהוא רחוץ היטב אחרי השינה. "בוקר טוב!" קראה הנמלה לתיקן. "טוב!" ענה התיקן והמשיך ללכת. "הקפד שלא תאחר לארוחת הבוקר!" קראה הנמלה.

"אני אף פעם לא מאחר" היה עונה בגאווה התיקן בלי לסובב את ראשו, וצעד הלאה לאט ובקצב אחיד.

הוא בעצמו ישן במיטה ואת השפם הארוך שלו הניח על החלון. זה היה שפם נהדר. גם לי יש שפם אך בהחלט לא כל כך ארוך וכל כך יפה כמו של התיקן הזה.



"דין-דון, דין-דון!" כך מצלצל השעון שעל קיר ביתו של התיקן. ואיזה פלא – גם השעון הזה משופם!

בערב, כדי שהתיקן יירדם מהר, השעון המשופם שר לו שיר ערש:

**"דין-דון! דין-דון"**

**תירדם מהר ידידי הטוב!**

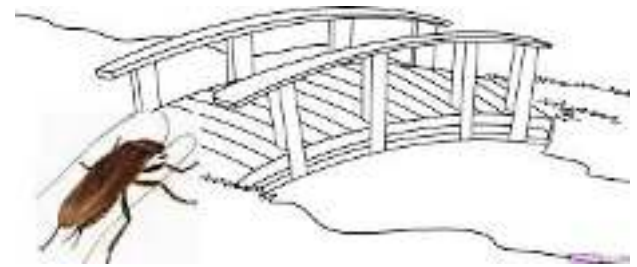
**דין-דון, דין-דון!**

**חלומות משופמים תחלום!"**

בבוקר השעון המשופם "דין-דון,

"רק תחשבו כמה הוא עושה את עצמו חשוב" רטנה הנמלה, נענעה את שפמה הקצרצר ורצה לאכול את ארוחת הבוקר שלה.

ובינתיים התיקן היה מגיע הביתה, וברגע שהיה פותח את הדלת נשמע



"דין-דון, דין-דון, דין-דון, דין-דון". השעון המשופם היה מצלצל שמונה פעמים. התיקן היה מתיישב לשולחן ומתחיל לאכול ארוחת הבוקר בשעה שמונה בדיוק. כל יום באותה השעה.

וכל זאת ידעו היטב כולם בעיירה שלנו. "חשבו רק, כמה שהוא עושה את עצמו חשוב" דיברה על התיקן הנמלה עם

החברות שלה "הוא אף פעם לא מאחר. ואולי נחשוב על משהו, כדי שיאחר פעם?"

ופעם, כשהתיקן רחץ את שפמו מעל הגשר שעל הנחל סוסיסקה, הנמלה והחברות שלה התחילו לבנות תל. חלק מהן סחבו עשב, אחרות הביאו חצץ, עוד אחרות באו עם נוצות. והן שמו כל זה ישר על הדרך שבה היה הולך התיקן.

בינתיים התיקן הוציא מהנחל את השפם שלו, ניער ממנו את המים והתחיל לחזור הביתה. ופתאום ראה: באמצע הדרך עומד תל גבוה. התיקן השתומם, נענע את שפמו. ואז ראה לרגלי התל שפם קצרצר שחור. "בוקר טוב!" קראה הנמלה. "טוב!" ענה התיקן והתחיל לעלות על התל.

השפם.  
ובאותו הזמן הנמלה וחברותיה שוב בנו  
תל שלם. הנמלה עכשיו כבר לא  
הסתתרה. היא חיכתה לתיקן וחייכה.  
התיקן ראה את התל, נענע בשפמו  
והתחיל ללכת סביב.



"הקפד שלא תאחר לארוחת הבוקר!"  
קראה הנמלה.  
התיקן לא ענה דבר. וכשהגיע הביתה  
פתח את הדלת בזהירות ומהקיר נשמע  
"דין!", רק פעם אחת.  
השעון הראה שעה שמונה וחצי, כלומר  
התיקן איחר שוב.  
למחרת התיקן עקף את התל מהצד

"הקפד שלא תאחר לארוחת הבוקר!"  
קראה הנמלה.  
"אני אף פעם לא מאחר" ענה התיקן  
ולעצמו חשב "גם על התל אוכל ללכת  
מהר כמו בדרך ישרה."  
והוא עלה למעלה, למעלה, למעלה,  
ואחר כך ירד למטה, למטה, למטה..  
אך כשהתיקן הגיע הביתה ופתח את  
הדלת, מהקיר נשמע "דין!" רק פעם  
אחת. השעון שעל הקיר צלצל כבר  
קודם שמונה פעמים. התיקן איחר.  
השעון המשופם הראה שעה שמונה  
וחצי. התיקן הוריד אותו מהקיר ובדק  
היטב. אבל השעון היה תקין.  
למחרת, כמו תמיד, התיקן יצא אל  
הנחל. מזג האוויר היה יפה והדרך  
ישרה. בלילה הנמלים פירקו את התל  
והתיקן הגיע לנחל בלי אירועים כלשהם.  
הוא עלה על הגשר והתחיל לרחוץ את

השני. והוא שוב איחר.  
התיקן ניסה לעבור מעל התל ומהצד  
שלו, אבל כל פעם היה מאחר.  
תיקן מסכן! כל הנמלים צחקו ממנו.  
כך זה התנהל כל השבוע. ובשבת  
העיירה שלנו התרגשה: התיקן נעלם!  
בבוקר הוא יצא אל הנחל אבל לא חזר  
הביתה!  
התחילו לשאול מי ראה את התיקן  
בפעם האחרונה.  
ואז הנמלה הקטנה באה אלי עם דמעות  
בעיניה. וממנה נודע לי מה קרה בשבת  
בבוקר.  
גם הפעם הנמלים בנו תל על הדרך, כדי  
לצחוק מהתיקן. וכשהתיקן ניגש לתל  
הנמלה קראה:  
"הקפד שלא תאחר לארוחת הבוקר!"  
"כדי לא לאחר לארוחת בוקר" אמר  
התיקן בשקט "לא צריך ללכת בתל

ההטעיה. אלך ישר, בדרך הקצרה  
ביותר."  
והתיקן הניע את השפם וחזר אל הגשר.  
"הי, תיקן - תל הטעייה!" קראה הנמלה  
ויצאה אל מרכז הדרך.  
חברותיה קפצו מבין השיחים, צחקו  
ולגלגו:  
"תל הטעייה! הה-הה-הה! תיקן - תל  
הטעייה!"  
התיקן לא ענה. הוא עבר את הגשר  
והלך הלאה בדרך.  
זה מה שסיפרה לי הנמלה.  
"נמלה טיפשה" אמרתי "למה התגריתן  
בתיקן? עכשיו הוא לא ימצא את דרכו  
הישרה, הקצרה אל ביתו."  
"לא, לא ימצא" נאנחה הנמלה ועוד  
דמעה נפלה מהשפם השחור שלה  
"והוא כזה גאה שבשום אופן לא  
יחזור.."

אמרו לו שיחזור מהר אלינו לעיירה  
ז'ור-ז'ור.



\*\*\*

"אבל אולי יקרה" אמרתי "שהתיקן שלנו  
ימצא את הדרך הארוכה ביותר הביתה.  
הרי לארץ שלנו צורה של כדור. והתיקן  
יכול לעבור סביב כדור הארץ ולהגיע  
שוב לעיירה ז'ור-ז'ור שלנו."  
"זה יהיה טוב" אמרה הנמלה "אז  
שיחזור כמה שיותר מהר!"  
מאז עברו הרבה שנים. אף אחד  
בעיירתנו לא ראה את התיקן. ובערבים  
בבית שלו השעון המשופם שר כמו  
קודם את שיר הערש שלו:  
"דין-דון! דין-דון"  
תירדם מהר ידידי הטוב!  
דין-דון, דין-דון!  
חלומות משופמים תחלום!"  
התיקן המשופם עדיין זוחל וזוחל. ואולי  
אתם, ילדים, פגשתם אותו? אם תפגשו,  
אל תעליבו אותו, אל תצחקו ממנו, אל  
תחסמו לו את דרכו.